

အလင်းစာတိုက်

တာဝေ

ညမတ် ၇

ပုသိမ်ကုန်းက မုတ်

လူသတ်ကျွန်းကမဖဝါ

လူသတ်ကုန်းက မဖဲဝါ

ကျုပ်ကို မီးလောင်ကုန်းက ကျုပ်သူငယ်ချင်း ချစ်ညို လာခေါ်တာဗျ။ ချစ်ညိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ က မြို့ကျောင်း တက်တုန်းက အတူတူလေဗျာ။ ဒီတုန်းက ဘန့်ဘွေးကုန်းက သိန်းဇော်ရယ်၊ ချစ်ညိုရယ်၊ ဘထစ်လို့ ကျုပ်တို့ ခေါ်တဲ့ ဘချစ်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်က တွဲဖက်တွေပေါ့။ ဒီထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ ဘချစ်ကတော့ ပိုပြီးတွဲဖြစ်တာ ပေါ့ဗျာ။

"တာတေရေ၊ တာတေ"

ကျုပ်က ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး သရက်သီး ခူးနေတာဗျ။ အမှ ညံ့အုပ်ဖို့ ဆိုတော့ သရက်သီးခူးတဲ့ ခြင်းတံချူနဲ့ ခူးနေတာလေဗျာ။ ဝိုင်းဝက ခေါ်သံကြားလို့ ကျုပ်က သရက် ပင်ပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မီးလောင်ကုန်းက ချစ်ညိုကို သွားတွေ့တာဗျ။

"ဟေ့ကောင် ချစ်ညို၊ ငါ ဒီမှာ ကွ၊ အဘ ခိုင်းလို့ သရက်သီး ခူးနေတာ၊ အမှ ညံ့အုပ်မလို့ ကွ"

ကျုပ်အသံကြားတော့မှ ချစ်ညိုက ဝိုင်းထဲဝင်လာတာဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ငါပါ တက်ခဲ့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ချစ်ညိုက ပုဆိုးလေး ခါးတောင်း မြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး သရက်ပင်ပေါ်ကို တက်ရောဗျို့။ သရက်ပင်က လည်း လူတစ်ဖက်လောက် ရှိတာလေဗျာ။ ဒီကောင်က ကျုပ်ကို သရက်သီး ကူပြီးခူးပေးတယ်။ သရက်သီးခူးရင်း ကျုပ်က ချစ်ညို ကို မေးလိုက်တယ်။

"ချစ်ညို၊ မင်း ငါ့ဆီ အလည်လာတာလား"

"အလည်သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး ကွ တာတေရ၊ ငါတို့ ရွာမှာ ဘိုးတော်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူ့နာမည် က ဘိုးထွန်းကြွယ်တဲ့ ကွ၊ ငါ့အဘနဲ့ အမျိုးတော်တယ်လို့ ပြောတာ ပဲ၊ တစ်ခါမှ တော့ မလာဖူးဘူးကွ၊ ငါ့အဘကတော့ တွေ့ကတည်း က အစ်ကိုကြွယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတော့တာဟေ့၊ ငါ့အဘ ပြောတာကတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က သူနဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်ဆိုပဲ"

ချစ်ညိုစကားကို ကျုပ်က သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး စဉ်းစားနေတာဗျ။ ချစ်ညိုရဲ့ အဘ ဘိုးစိန်ညိုနဲ့ အခုရောက်လာတဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ် ဆိုတာက ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ ဆိုပေမဲ့ တစ်ခါမှ မရောက်လာဖူးဘူးဆိုတော့ နဂိုကတည်းက အနေစိမ်းခဲ့ တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ။

"အဘနဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ်နဲ့ က ညီအစ်ကိုတွေ တော်ပေမဲ့ ခုချိန်အထိ နှစ်ခါလောက်ပဲ မြင်ဖူးခဲ့ကြတာ တဲ့ ဟေ့၊ ဘိုးထွန်းကြွယ်တို့ အဖေနဲ့ ငါ့အဘရဲ့ အဖေက ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်တာတဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ် အဖေက ရှမ်းပြည်မှာ အိမ်ထောင်ကျ သွားတော့ တို့ ဘက်ကို နှစ်ခါလောက်ပဲ ရောက်တော့တာတဲ့ ၊ သူလာတဲ့ အခါ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို ခေါ်ခေါ်လာတာဆိုပဲ၊ ဒီတုန်းက ဘိုးထွန်းကြွယ်က ဆယ့်ငါးနှစ်သားလောက်ပဲ ရှိသေးတာတဲ့ ၊ နောက်တော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ဂျပန်ခေတ်မှာ စစ်တပ်ထဲ ဝင်သွားတယ်ဆိုပဲ၊ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်နဲ့ တပ်ထဲက ထွက်ခဲ့တာတဲ့ ကွ၊ ဆုတံဆိပ်တွေလည်း အများကြီး ရခဲ့တာတဲ့ တာတေရေ"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဘိုးထွန်းကြွယ်က စစ်ဗိုလ်ဟောင်းကြီးပေါ့ ချစ်ညိုရ"

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ တာတေရေ"

"မင်းတို့ အမျိုးထဲမှာ ဒီလိုမျိုးလူတစ်ယောက် ရှိတာကို ငါဖြင့် ခုမှ ပဲ"

သိရတာ ချစ်ညိုရာ"

"ဟ တာတေရ၊ မင်းမသိတာ မပြောနဲ့ လေ၊ ငါတောင် မနေ့ကမှ သိတာကွ၊ အဘတို့ နဲ့ လည်း ဘိုးထွန်းကြွယ်တို့ နဲ့ က အဆက်ပြတ်နေကြတာ ကြာပြီကွ၊ ခုမှ သာ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကြီးက ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နဲ့ ရောက်လာတာကွ"

"နို့ မင်းတို့ ဘိုးတော် စစ်ပြန်ကြီးက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီတုံး ချစ်ညိုရ"

"ဟာ...ဘိုးထွန်းကြွယ်က အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ပြီတဲ့ ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ လူကတော့ သန်မာလိုက်တာမှ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ကို သွားတုန်းလာတုန်းဟေ့၊ ငါတို့ ရွာကို ရှမ်းပြည်ကနေ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာတာသာ ကြည့်တော့လေကွာ"

"အေးကွ၊ ချစ်ညိုရ၊ မင်းအဘ ဘိုးစိန်ညိုကိုလည်း တွေ့ချင်ရှာလွန်းလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ"

ကျုပ်ပြောလိုက်တော့ ချစ်ညိုက ကျုပ်ကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်တယ်ဗျ။

"အေး မင်းပြောသလို ငါ့အဘကို တွေ့ချင်လို့ လာတာ လည်း ပါသကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ် အဓိကတွေ့ချင်တာက ငါ့အဘ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကို တွေ့ချင်တာ တာတေရေ၊ မင်းကို တွေ့ချင်တာဟေ့"

ချစ်ညိုစကားကြားတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကြားတောင် မကြားဖူးတဲ့ ချစ်ညိုတို့ အမျိုး ဘိုးတော်ကြီးက ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့ ရှမ်းပြည်ကတောင် တစ်ယောက်တည်း ဆင်းချလာရတယ်ဆိုတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာ တုံးဗျာ။

"နေဦးကွ ချစ်ညိုရ၊ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကြီးက ဒီရောက်ပြီး မှ စကားပြောကြရင်း မင်းအဘ ဘိုးစိန်ညိုက ငါ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လို့ တွေ့ချင်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ"

"ဟာ.. မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ဟိုက လာကတည်းကိုက မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာလို့ ပြောတယ်"

"ဟေ့ကောင် ချစ်ညို၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွ၊ ရှမ်းပြည်မှာ နေတဲ့ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် ဘိုးတော်ကြီးက ငါ့သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကို ဘယ့်နှယ်လုပ် သိမှာ တုံး ချစ်ညိုရ"

"အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ငါ မင်းကိုပြောဖို့ တစ်ခုမေ့ကျန်သွားလို့ ကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ငါတို့ ဝိုင်းတောင်ဘက် ကပ်လျက်ဝိုင်းမှာ နေတဲ့ ကိုမောင်စုကြီး ရှမ်းပြည် ရောက်သွားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်နဲ့ တွေ့ပြီး စကားစမြည် ပြောဖြစ်ရာက မင်းအကြောင်းကို ရောက်သွားလို့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်သွားပြီး ဆင်းလာတာတဲ့ ကွ"

"ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆိုရင် ဘိုးထွန်းကြွယ်ကြီးမှာ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေလို့ ဖြစ်မှာ ကွ ချစ်ညိုရ"

"အေး...ကိစ္စရှိလား၊ မရှိလားတော့ မသိဘူးကွ၊ ရောက်ကတည်းက ညီလေးစိန်ညို မောင်တာတေ ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးကို ခေါ်ပေးပါလို့ ချည်းခဏခဏ ပြောနေတာကွ တာတေရ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ လာခေါ်ရတာ သူငယ်ချင်းရေ၊ ဘိုးထွန်း ကြွယ်မှာ ဘာကိစ္စရှိနေတုံးဆိုတာတော့ ငါတို့ လည်း မသိဘူးကွ"

ကျုပ်က ဒီတော့မှ လိပ်ပတ်လည်အောင် နားလည်သွား တော့တာဗျို့

"အေး အေး၊ ဒါဆိုရင် ငါ အခုပဲ အဘတို့ ကို ပြောပြီး လိုက်ခဲ့မယ်"

ချစ်ညိုနဲ့ ကျုပ်က သရက်သီးခူးရင်းနဲ့ သရက်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတာလေဗျာ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သရက်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြပြီး အမေ့ကို ခူးလာတဲ့ သရက်သီး တွေ ပေးလိုက်တယ်။ အမေနဲ့ အဘက သရက်သီးတွေအုပ်ဖို့ ပြင်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ အမေနဲ့ အဘကို ခွင့်တောင်းပြီး ချစ်ညိုနဲ့ မီးလောင်ကုန်းကို လိုက်ခဲ့တယ်။ မီးလောင်ကုန်းဆိုတာက ကျုပ်တို့ ရွာ သီချိုင်းကုန်းကို ပတ်ပြီးသွားရတာလေဗျာ။ နာရီဝက် လောက်သွားရင် ရောက်တာပါပဲ။

ချစ်ညိုတို့ ဝိုင်းက မီးလောင်ကုန်းမှာ တော့ အကျယ်ဆုံးပဲ ဗျ။ ဝိုင်းထဲမှာ လည်း မန်ကျည်းပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေနဲ့ ဗျို့။ ခေါင်နှစ်လုံးထုတ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ ကျွန်းအိမ်မည်းမည်းကြီးပေါ်ကို သစ်သား လှေကားကြီးကနေ တက်လာခဲ့ကြတယ်။ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားတဲ့ ကျွန်းပျဉ်တွေပေါ် ကျုပ်တက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနဲ့ အသားလတ်လတ် ဘိုးတော်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ဘိုးစိန်ညိုနဲ့ စကားပြောနေတာ တွေ့ လိုက်ရတယ်ဗျ။

"ဟာ...မောင်တာတေ၊ ရောက် လာပြီလားကွဲ့၊ လာ... လူကလေးလား၊ ဟောဒီက အစ်ကိုကြွယ်က မင်းကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေတာ မောင်တာတေရဲ့ ၊ လာ လာ၊ ဟောဒီဖျာပေါ်မှာ ထိုင်ကွဲ့"

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို တွေ့တော့ ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်ဗျို့။

လူပုံစံက ဥပမိရုပ် တော်တော်ကောင်းတာကလားဗျာ။ မျက်ခုံးကြီး

တွေများ ကောင်းလိုက်သမှ မဲနက်နေတာမျိုး။ အသက် ကြီး လာပြီဆို တော့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တော့ နည်းနည်းမှိန် နေသလိုပဲဗျ။

"မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ဆီကို အခုလို လာပေးတာကို ကျုပ် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်"

ဘိုးထွန်းကြွယ်က စကားကို လေးလေးနက်နက် ပြော တတ်တဲ့ ပုံပဲ ဗျ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး၊ ကျုပ်နဲ့ ချစ်ညိုနဲ့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ဟောဒီ က ဘိုးစိန်ညို ဆိုတာလည်း ကျုပ်အဘနဲ့ သူငယ် ချင်းတွေပါ၊ ဒီတော့ အားမနာပါနဲ့ ဘိုး၊ ဘိုးမှာ ဘာကိစ္စရှိတယ် ဆိုတာသာ ကျုပ်ကို ပြောပါ၊ ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်"

"ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ဟောဒီ တောင်ဘက်ဝိုင်းမှာ နေတဲ့ မောင်စု ဆိုတဲ့ သူငယ် ဘိုးနေတဲ့ ကလေးမြို့ ကို ရောက် လာပြီး ဘိုးနဲ့ တွေ့သွားရာကနေ မောင်တာတေ အကြောင်း ကို စကား ရောက်သွားလို့ မောင်တာတေနဲ့ မဖဲဝါနဲ့ အဆက်ရှိတဲ့ အကြောင်း ဘိုး သိခဲ့ရတယ်ကွဲ့၊ မောင်တာတေက မဖဲဝါကို ပင့်လို့ ရတဲ့ အကြောင်း ဟိုသူငယ် မောင်စုက ပြောတာကိုးကွဲ့။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလွန်းလို့ မှ င်တက်မိသွား တာကွယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘိုးဒီကို လာဖို့ ပဲ စိတ်ရောက်နေတာကွဲ့၊ မသေခင် ဟောဒီက ညီတော်မောင် မောင်စိန်ညိုနဲ့ လည်း တွေ့ချင်၊ မောင်တာတေနဲ့ လည်း တွေ့ချင်တာနဲ့ ဘိုး ဆင်းချလာခဲ့တာကွဲ့။"

ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောပြတာကို လေးလေးစားစား နားထောင်နေတာဗျ။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို ရိုရိုသေသေ ပြောလိုက်တယ်။

"ဘိုး၊ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောပါ ဘိုး၊ ကျုပ် ကူညီပျံ့မယ်"

ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ခေါင်းလေး တဆတ် ဆတ် ညိတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဘိုးပြောပျံ့မယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးလာတဲ့ ကိစ္စကို မပြောခင် ဒီအကြောင်းကို အရင်ပြောပြမှ မောင်တာတေတို့ နားလည်ကြမှာ မို့ ဒီ အကြောင်းကို ဘိုးအရင်ပြောပြမယ် မောင်တာတေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး"

ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောမယ့်အကြောင်းကို ကျုပ် လွတ်စိတ် ဝင်စားနေပြီဗျို့။

"ဒီလို မောင်တာတေရေ၊ ဂျပန်ခေတ်မှာ ကျုပ်က ဗမာ တပ်မတော် ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ် တပ်ထဲဝင်လို့ နှစ်နှစ်အကြာမှာ ပဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းတို့ ဂျပန်ကို တော်လှန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ တယ်၊ တော်လှန်ရေးစ လို့ သုံးလေးလလောက်ကြာတဲ့ အချိန်မှာ တော်လှန်ရေးတပ်သားသစ် တွေ စုဆောင်းဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးခဲ့ တယ်ကွဲ့၊ ဒီတုန်းက ကျုပ်က တ ပ်ကြပ်ဖြစ်နေပြီ၊ ပြည်မြို့တစ်ဝိုက်မှာ ကျုပ်တို့ လူစုတွေ လှုပ်ရှားခဲ့ကြရ တာ ပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်တပည့် ရဲဘော်အောင်ညွန့်နဲ့ က တစ်ဖွဲ့ပေါ့၊ ကျန်တဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း သူ့နေရာနဲ့ သူ တပ်ဖျောက်ပြီး လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှား နေကြရတာပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ ကိစ္စရှိရင်တော့ ကျုပ်တို့ တွေ ရွာ ထဲက ဆက်သား လွတ်ပြီး ဆက်သွယ်ကြရတာပေါ့ကွာ။ တပ်သားသစ် တွေ စုဆောင်းလို့ ရပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့ ချင်း အဆက်အသွယ်လုပ်ကြ၊ ညဘက်မှာ ခရီးထွက်ကြနဲ့ ခက်ရာခက်ဆစ်ကို လှုပ်ရှားနေကြရတာကွဲ့ ၊ ဂျပန် ကလည်း ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တွေကို မြေလှန်ပြီး ရှာ နေတဲ့ အချိန်လေကွယ်။ တော်လှန် ရေးရဲဘော်တွေ မိလို့ ကတော့တွေ့

တဲ့ ရွာ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ကျင်းတူးပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ ကျုပ်တို့ တော်လှန် ရေးရဲဘော်တချို့ဆိုရင် ဂျပန်ခေါင်းဖြတ်သတ်တာ ခံသွားကြရတဲ့ အချိန်ပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တွေ သေမှာ ကို မကြောက်ကြဘူးကွဲ့။ ကျုပ်တို့ လုပ်နေတဲ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်မှ ဖြစ်မှာ လေကွယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုပေးထားတဲ့ တာဝန်ကို နည်းနည်းမှ တွန့်ဆုတ်လို့ မရဘူးလေ။ ဂျပန် အန္တရာယ်ကြားမှာ ပဲ ကျုပ်တို့ လှုပ်ရှားနေကြရတာပေါ့ကွယ်။ တပ်သားသစ်တွေ ကြိတ်ပြီးစု ဆောင်းကြ၊ သတ်မှတ်တဲ့ စခန်းကို ညဘက်မှာ တပ်သားသစ်တွေကို ရောက်အောင်ပို့ပေးကြနဲ့ သေမင်းနဲ့ ကစား နေကြရသလိုပါပဲ ကွယ်။"

ဘိုးထွန်းကြွယ်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး ရေနှေး တစ်ခွက် သောက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ခွက် ကလေးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆေးတံ ကောက်ကောက်ကလေးကို ဗာဂျီးနီးယား ဆေးတစ်စုံသိပ်ပြီး မီးခတ်ကလေးကို 'ခွပ်ခနဲ'မြည်အောင် ခတ်ပြီး မီးညှိလိုက်တယ်။

ဆေးတံကို သုံးလေးဖွာ ဖွာပြီးတော့မှ ဆက်ပြောတာဗျ။ ကျုပ်ရယ်၊ ဘိုးစိန်ညိုရယ်၊ ချစ်ညိုရယ် ကတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ အသက်ကိုတောင် ပြင်းပြင်းမရှူဘဲ နားထောင်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

"တစ်နေ့တော့ ကျုပ်နဲ့ ရဲဘော်အောင်ညွန့်နဲ့ နေ့လယ်ဘက် အိပ်ပျော်နေကြတာကွဲ့။ ညက တပ်သားသစ်တွေကို လျှို့ဝှက်စခန်း ရောက်အောင်ပို့ပြီး ပြန်လာကြရတာဆိုတော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရ ဘူးလေ။ ဒီတော့ နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်ကြတော့ တာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် အိပ်နေကြတာက ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းဝိုင်းကြီးထဲ

က ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ လေကွယ်၊ သရက်ပင် အုပ်အုပ်ကြီး တွေအောက်မှာ ဝါးကြောဖျာကြမ်း တစ်ချပ် ခင်းပြီး ဆရာတပည့်နှစ် ယောက် အိပ်ပျော်နေကြတာ ရွာထဲကို ဂျပန်စစ်တပ် ဝင်လာတာလည်း ကျုပ်တို့ မသိလိုက်ဘူး၊ ရွာဦးကျောင်းကို ဂျပန်စစ်သားတွေ ဝိုင်းထား တာလည်း ကျုပ်တို့ မသိဘူးကွဲ့၊ ဂျပန်က ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် သတင်း ကို အတိအကျကို ရထားတာ ကလားကွယ်"

"ဟင်...ဘယ်လိုလူကများ ဂျပန်ကို သတင်းပေးပါလိမ့်ဗျာ၊ ဘိုးတို့လို တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးပြီး အလုပ်လုပ်နေ ရတဲ့ သူတွေကိုတော င် မသိကြတော့တာလားဗျာ"

ကျုပ်က အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး စကားဖြတ် ပြောလိုက်မိတာဗျာ။ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျာ။

"မောင်တာတေရယ်၊ ဂျပန် အလိုတော်ရိတွေက ငွေပေး ပြီး ရွာတွေ ထဲမှာ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ ရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းကြတာ လေကွယ်၊ ဒီမှာ တင် ငွေများများ လိုချင်တဲ့ သူက သတင်းပေးတော့ တာပေါ့လေ။ ကျုပ် တို့ နှစ်ယောက်ကို စစ်ဖိနပ်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်နှိုးလိုက်လို့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ကြတာ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပဲကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ မောင်တာတေရေ၊ ဂျပန်စစ်သား ဆယ်ယောက် လောက်က ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ရိုင်ဖ ယ်သေနတ်တွေနဲ့ ချိန် ထားကြပြီလေ။ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းလေး တပ်ထား တဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်က သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားရှည်ကို ဓားရိုးပေါ် လက်တ င်ပြီး ကျုပ်တို့ ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်ကွဲ့။ ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ မျက်နှာကို ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ တော်တော် ကို ရ က်စက်မယ့်ပုံပဲကွယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖို့ န

ညည်းနည်းမှ ကို လက်တွန့်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ ကျုပ်ကို ကြည့်နေလိုက်တာများ ချက်ချင်းကို ဓားနဲ့ ခုတ်တော့မယ့်ပုံပဲ မောင်တာတေရေ "

"မာစတာ မေးနေတယ် ကောင်းကောင်း ဖြေပါ၊ မင်းတို့ ဗမာတပ်မတော်က စစ်သားတွေမို့လားတဲ့ "

"ဂျပန်စကားပြန်က ကျုပ်ကို မေးတယ်၊ ကျုပ်က ဒီကောင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ကို ရွံသွားမိတာကွဲ့၊ ဒီကောင်က ဒီလောက်ရှားပါး ဆင်းရဲနေတဲ့ ခေတ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီ အကောင်းစားကို အပေါ်က ပိုးတိုက်ပုံအနက် ထပ်ဝတ်လို့ လေ၊ ခါးက ပုဆိုးကလည်း ပလေကတ် အကောင်းစားကွဲ့၊ ငွေရရင် ဘာမဆို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုးပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ် စဉ်းစားလိုက်တယ်လေ၊ ဗမာစစ်သား မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောလည်း ရိုက်ပုတ် စစ် ဆေးပြီး နောက်ဆုံး သတ်ပစ်မှာ ပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပုန်းခိုနေတဲ့ နေရာ ကိုတောင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင် လာနိုင်သေးတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သတင်းကိုလည်း သေသေချာချာ သိပြီးရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တွေ့မိတာက သေနတ်တွေကွဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် သေနတ်တွေကို ဒီရွာအနောက်က သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ဝှက်ထားကြတာ၊ ကျုပ်တို့ ဗမာစစ်သားပါလို့ ဝန်ခံလိုက်ရင် ဒီကောင်တွေက ကျုပ်တို့ ကို တန်းသတ်မှာ မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့၊ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတုံး ဆိုတာကို မပေါ်မချင်း စစ်ဦးမှာ ပဲ၊ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ ရဲ့ ပင်မတပ်ရင်းက ဘယ်ဟာလဲဆိုတာ ပေါ်အောင် စစ်ဦးမှာ ပဲ၊ တပ်မှာ လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိတုံး၊ လက်နက် အင်အား ဘယ်လောက်ရှိတုံး၊ ဘယ်နေရာမှာ အခုတပ်စွဲထားတုံး ဆိုတာတွေကို မပေါ် ပေါ်အောင်ကို ထပ်စစ်မှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ က လုံးဝမဖော်ရင်ဖြစ်စေ၊ ဖော်လိုက်ရင်ဖြစ်စေ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းဖြတ် သတ်မှာပဲလေကွယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က စကားပြန်ကို လေချိုသွေးရတော့ တာပေါ့

ကွယ်။

‘ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ မင်းရုပ်ရည်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ဟာ စစ်သားတွေ မဟုတ်ရပါဘူး ငါ့ညီရယ်၊ တောင်သူတွေပါ။ အိမ်မှာ နွားလိုအပ်နေလို့ နွားကောင်းကောင်း တစ်ရှဉ်းဝယ်ဖို့ ထွက်လာတာပါ။ မင်းရဲ့ မာစတာကို ပြောပေးပါ ကွာ’

‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ မင်း လိမ်မနေနဲ့ ထွန်းကြွယ်၊ မင်းက ထွန်းကြွယ်၊ ဒီကောင်က အောင်ညွန့် ဆိုတာ ငါ သိသလို မာစတာလည်း သိနေတယ်’

ကျုပ် တော်တော်ကို အံ့ဩသွားတာဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကို ဘယ်လိုများ သိသွားတာတုံးဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် တွေးကို မတွေးတတ်တော့ ပါဘူးကွာ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က စကားပြန်ကောင်ကို ဂျပန်လို ပြောလိုက်တယ်။ တစ်ခုခုကို မေးလိုက်တာလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ စကားပြန် ကောင်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး အမူအရာနဲ့ ဂျပန်လို ပြောလိုက်တယ်။

‘ဖောင်း’

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ချက်ချင်း ကျုပ်မျက်နှာကို စစ်ဖိနပ်နဲ့ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း နောက်ကို လန်ကျသွား တာပေါ့ကွယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အသံနက်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို အော်ပြောတယ်။ ဘာတွေပြောမှန်း တော့ ကျုပ် မသိဘူးကွဲ့။

‘ထွန်းကြွယ် မာစတာက မင်းကို လူလိမ်လို့ ပြောနေတာ၊ ဂျပန်မာစတာတွေက သူခိုးတို့ လူလိမ်တို့ ဆိုရင် သိပ်မုန်းကြတာကွ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကတော့ ဒီမှာ တင် အဆုံးသတ်သွားပြီ ထွန်းကြွယ်။ အေးလေ၊ မင်းတို့ ကလည်း မိုက်လုံးကြီးကြ တာကိုး၊ ဂျပန်လို လက်န

က်အင်အား လူအင်အား ပြည့်စုံတဲ့ စစ်တပ်ကြီးကို မီးကျိုးမောင်းပျက်
သေနတ်လောက်ရှိတဲ့ ဗမာတပ်က ဘယ့်နှယ် တော်လှန်လို့ ရမှာ
တုံးကွာ၊ အင်း မင်းတို့ လောက် မိုက်တဲ့ လူတွေကတော့ ရှိမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူးလေ"

ကျုပ်မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်း ထတောက်သွားရောပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်
ဘယ်လိုက ဘယ်လို လုပ်လိုက်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။

‘ခွပ်’

‘ခွပ်’

‘ခွပ်’

ကျုပ် စကားပြန်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ တရစပ်ထိုးမိတော့တာပဲ
မောင်တာတေရာ။ စကားပြန်ကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ စီးကျ
လာတဲ့ အချိန်မှာ ‘ဒုတ်’ ဆိုတဲ့ အသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ကျုပ်မျက်
လုံးထဲမှာ မီးတွေ ပွင့်သွားရောဟေ့။ ကျုပ်လည်း ဒူးထောက်ရက်
ကျသွားတယ်။ နောက်က ဂျပန် စစ်သားက ကျုပ်ကို သေနတ်ဒင်နဲ့
ဆောင့်လိုက်တာလေကွယ်။

‘ဟေး’

ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ အော်သံကြီး ထွက် လာပြီး ဂျပန်လို အမိန့် ပေးသံကြီး
ပေါ်လာတယ်။ ခဏနေတော့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် နှစ်ယောက်စလုံးကို
လက်ပြန်ကြိုးတွေတုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့ တာပေါ့ကွယ်။ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သား တွေက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို
ညှပ်ပြီး ရွာထဲကနေ ခေါ်ထုတ်လာ ကြတယ်။

ဂျပန်စစ်တပ်က တောထဲကဖြတ်ပြီး ရောက်လာတာဆို တော့ ကျုပ်

တို့ တွေ့သတင်း လုံးဝမရခဲ့ကြဘူး။ ရွာတွေနဲ့ လှမ်းတဲ့ တောင်ခြေက တောထဲမှာ ဒီကောင်တွေ စခန်းချထားတာ ကွဲ့၊ သူတို့ စခန်းကို ရောက် တာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ကို သစ်ပင် တစ်ပင်စီမှာ ကြိုးနဲ့ မလှုပ်နိုင် အောင် တုပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး လောကဇရဲကို ခံစားရ တော့တာပေါ့ကွယ်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်က ကျုပ်ကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ရဲ့ တပ် ဘယ်မှာ တုံး၊ ကျုပ်တို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာ ဝှက် ထားတုံး ဆိုပြီးမေးတော့တာ ပေါ့။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တပ်ကရိက္ခာ ဝယ်ခိုင်းလို့ လာဝယ်တဲ့ အကြောင်း၊ အခုအချိန်မှာ တပ်က ခရီး ဆက်သွားလို့ အဆ က်ပြတ်သွားတဲ့ အကြောင်း၊ ဂျပန်တပ်ကြီး နောက်က လိုက်လာလို့ သူ တို့ လည်း ကျုပ်တို့ ကို မစောင့်ဘဲ အမြန်ထွက်သွားကြလို့ ကျုပ်တို့ နဲ့ အ ဆက်ပြတ် သွားရတဲ့ အကြောင်း တွေကို စကားပြန်က တစ်ဆင့် ပြောပြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားပြန်က ကျုပ်လက်သီးနဲ့ ထိုးထားတဲ့ စကားပြန် မဟုတ်လို့ တော်သေး တာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်တို့ ကို စစ်ဆေးတဲ့ နေရာက စကားပြန်က တခြားတစ်ယောက်ကွဲ့၊ ဒီကောင်ကတော့ မျက်နှာတော် တော်လေး တည်ကြည်တယ်၊ ကျုပ်ပြောသမျှကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို အမှန် အတိုင်း ပြောပြပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်က ဘယ်ယုံပါ့မလဲကွယ်၊ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ကို တစ်ညလုံး နှိပ်စက်တော့တာပါပဲ မောင်တာတေ ရယ်။ ရဲဘော်အောင်ညွန့် ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း သတ္တိရှိတဲ့ နေရာမှာ တော့ ကျုပ်ထက် မပိုရင်သာ ရှိရမယ်၊ ကျုပ် ထက်တော့ မလျော့တာ သေချာတယ်ကွဲ့၊ အောင်ညွန့်ကလည်း ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ပြောတာပဲ ကွဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကို စစ်တဲ့ အခါမှာ အောင်ညွန့် ကြားအောင် ခ ဝ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြောပေးရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါကို အောင်ညွန့်က သေ

သေချာချာ နားထောင်ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့ ထွက်ချက်ချင်း တစ်လုံးမကျန် တူအောင် ပြောတော့တာပေါ့ကွယ်။ ဒါကို စကားပြန်က ရိပ်မိပေမဲ့ ဘာမှ မဟန့်တားဘူးကွဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ပြောတာ တစ်ထပ်တည်း ကျနေတော့တာပေါ့ကွယ်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ဘယ်ရွာက လူတွေခေါ်လာတယ် မသိပါဘူး ကွယ်။ ဒီလူတွေက ပေါက်တူးတွေနဲ့ ရောက်လာကြတာဟေ့။ ဒီကတည်းက ကျုပ်ရော အောင်ညွန့်ရော သိလိုက်ကြတာပေါ့ မောင်တာတေရယ်။ ဒီလူတွေကို ကျင်းတူးဖို့ ခေါ်လာတာကွဲ့။ ကျုပ်တို့ ကို ခေါင်းဖြတ်တော့မှာ သေချာပြီပေါ့ကွယ်။ ကျင်းတူးမယ့် လူစုကို ဂျပန်စစ် သားနဲ့ စကားပြန်က ခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်မှာ သွားပြီး တူးတယ်လို့ တော့ မသိဘူးကွဲ့။

အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံးတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး မစစ်တော့ ဘူးဟေ့။ အစာနည်းနည်း ကျွေးတယ်။ ရေတိုက်တယ်။

ညနေစောင်းတော့ စကားပြန် ရောက် လာပြီး ကျုပ်ကို ပြောတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ပေးမယ်လို့ စစ်ဗိုလ်က ပြော တယ်။ ခင်ဗျားတို့ တပ်စခန်း နေရာကို အမှန် အတိုင်းပြောရင် ဒီည ခင်ဗျားတို့ ကို မသတ်တော့ဘူးတဲ့ ’

သူတို့ ကို တော်လှန်နေတဲ့ ဗမာစစ်သားကို မိမှ တော့ မသတ်ဘူးဆို တဲ့ ဂျပန်ရှိပါ့မလား မောင်တာတေရယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က စကားပြန်ကို တိုတိုပဲ ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်း စစ်ဗိုလ်ကို သွားပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့ မှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ ဘူး။ ကြိုက်တဲ့ အချိန် သတ်လိုက်လို့ ’

စကားပြန်လည်း ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

နောက်ထပ်တော့ ဘယ်သူမှ ထပ်မလာဘူးကွဲ့၊ ညမိုးချုပ် စရောက်တော့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ကို ထမင်းကျွေးတယ်။ စကား ပြန်က ကျုပ်တို့ကို ကြိုက်သလောက် စားနိုင်တယ်၊ ဒါနောက်ဆုံး ညစာပဲလို့ ပြောတယ်ဟေ့။ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်လည်း တစ်ဝစား ကြတော့တာပေါ့ကွာ။

‘အောင်ညွန့်ရေ၊ တစ်ဝသာ စားကွာ၊ သေလည်း ၀၀ လင်လင် စားသောက်ပြီးမှ သေကြတာပေါ့ကွာ’

လို့ ကျုပ်ကပြောတော့ အောင်ညွန့်က တဟားဟားနဲ့ ရယ်တယ်ကွ။ အောင်ညွန့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ နည်းနည်းမှ ကို ကြောက်သွေးပါပုံမရဘူး မောင်တာတေရေ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ထမင်းစားသောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူးကွဲ့၊ ဂျပန်စစ်သားတွေ ရောက် လာပြီး ကျုပ်တို့ ကို လက်ပြန်ကြိုးတွေ ပြန်တုပ်ကြတယ်၊ စောစောက ကျုပ်တို့ ထမင်းစားဖို့ ကြိုးဖြည့်ပေးထားတာလေ ကွယ်၊ ကြိုးတုပ်ပြီးတာနဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေက လက်ဟန်ခြေဟန် ပြပြီး ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို သွားခိုင်းတယ်။ ဒီကောင်တွေ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ကွ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ က သုံးယောက်၊ နှစ်ယောက်ကတော့ လက်ချည်းပဲ၊ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်က ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအကောင်ရဲ့ နောက်က ကျုပ်၊ ကျုပ်နောက်က အောင်ညွန့်၊ အောင်ညွန့်နောက်မှာ လက်နက်မပါတဲ့ ဂျပန်နှစ်ယောက်၊ အဲဒီကောင် နှစ်ကောင်ရဲ့ နောက်က မှ ရိုင်ဖယ်ကြီးတွေ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်။

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ တူးထားတဲ့ ကျင်းတွေက ဂျပန်တွေ စခန်းချတဲ့ တောအုပ်ကလေးနဲ့ ဆိုရင် တော်တော် လှမ်းသေးတာကွဲ့၊ အဲ

ဒီနေရာမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီအနီးအနား ရွာလေးတွေ က လူသေရင် ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းလေးမှာ လာပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြပုံပဲ။ ဂျပန်တစ် ယောက်က ကျုပ်ကို တောင်ဘက်က ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ခူးထောက်ထိုင် ခိုင်းတယ်။ အောင်ညွန့်ကိုတော့ မြောက်ဘက်က ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ခူး ထောက် ခိုင်းထားတယ်။

ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းကောင်း ဒီလိုအချိန်မှာ တော့ မကြောက် တဲ့ လူ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်တာတေရယ်။

‘အောင်ညွန့် ဘာမှ မတွေးနဲ့ ၊ ဘုရားကိုပဲ အာရုံယူထား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မသေချင်သေးဘူးဗျ၊ ဒီဂျပန်ကောင် တွေကို ကျုပ်လက်နဲ့ သတ်ချင်သေးတာပဗျာ’

‘ရဲဘော်အောင်ညွန့်၊ ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့ တော့၊ ဘုရားကိုပဲ အာရုံပြု ထား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

ကျုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ထနောင်းပင်ကြီးတွေ အောက်မှာ ကျင်းတူးပေးတဲ့ ရွာသားတွေ ထိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ ကို ကြည့်နေကြတယ်ကွဲ့။ ဒီတော့မှ ကျုပ်တွေးမိတယ်။ ကျုပ်တို့ ကို သတ်ပြီးရင် ကျင်းကို မြေပြန်ဖို့ ဖို့ ခေါ်ထားတာကိုး မောင်တာတေရဲ့ ၊ ခဏနေတော့ နေဝင်သွားပြီကွဲ့။ အိပ်တန်းတက်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ငှက်တွေ ရဲ့ အသံတွေက သင်္ချိုင်းကုန်းလေးကို ဖုံးသွားတယ်။ ခပ်ဝေးဝေး ရွာ လေးတွေဆီက ခွေးဟောင်သံကို ကျုပ် ကြားနေရတယ်။ ဒီနေရာနဲ့ အ နီးဆုံးရွာဆိုတာ ခွေးတစ်ဟောင်တော့ ဝေးသေးတာပဲလို့ ကျုပ်တွေးလို က်မိတယ်။

တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်လာတာပေါ့ကွယ်။ ဒီမှာ တင် ကျုပ် ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး သစ္စာဆိုလိုက်တယ်။

‘သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားပိုင်ပိုင် သိမြင် တော်မူနိုင်ပါ သော သဗ္ဗညုဉာဏ်တော်ကြီးကို ရရှိတော်မူသည့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်ဘုရား...ဘုရားတပည့်တော် ထွန်းကြွယ်သည် ကောင်းမှု မကောင်းမှုကို ခွဲခြားသိခဲ့သည့် ညအချိန်မှ စပြီး မကောင်းမှု မှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါတယ် အရှင်ဘုရား။ ဘုရား တပည့်တော်သည် စစ်တပ် ထဲ ဝင်ခဲ့သည့် နေ့မှ စပြီး တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး၊ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ အတွက် သာ စိတ်အာရုံမှာ အချိန် ပြည့်ရှိခဲ့သူပါဘုရား၊ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ ရယူခြင်း၊ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါဘုရား၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော် ထွန်းကြွယ်နဲ့ ရဲဘော်အောင်ညွန့် တို့ အား ကယ်တင်မည့် သူ ပေါ်လာပါစေဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့ နှစ်ယောက် ယခုရင် ဆိုင်နေရသည့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရပါ လို၏ အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် ပြုခဲ့ဖူးသည့် ကောင်းမှုမှန်သမျှ ကိုလည်း ဤနေရာကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့် နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ သင်္ချိုင်းစောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါမကျန် အမျှပေးဝေပါသည် ။ အားလုံး အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ’

ကျုပ်က အာရုံကို ငြိမ်ထားပြီး သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး အရှေ့မှာ ကို သစ္စာပြု လျှောက်ထားသလို လျှောက်ထားလိုက် တာကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ။

ကျုပ် သစ္စာဆိုလို့ လည်း ပြီးရော မှောင်ထဲက ထွက်လာ တဲ့ ခွေးအူ သံကြီးကို ကြားရတော့တာပါပဲကွယ်။

‘ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး’

ဆိုတဲ့ အသံကြီးဟာ တစ်မျိုးကြီးပဲကွ၊ အသံမှ အကြီး ကြီးပဲဟေ့။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အဲဒီခွေးကြီး အူတဲ့ အသံဟာ လိုဏ်သံကြီးတောင် ပါနေတာကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ။ ကျုပ်လည်း ခွေးအူ သံကြားတဲ့ ဆီကို လိုက်ကြည့်တာပဲဟေ့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသံက နီးသထက် နီး လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ သီချိုင်းကုန်းက အုတ်ဂူလေးတွေကြားမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာဟေ့၊ ခွေးနက်ကြီးဗျာ၊ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ နွားမတမ်း တစ်ကောင်လောက် ရှိ လိမ့်မယ်။ ကျုပ် ဂျပန်တွေကို လှမ်းကြည့်တော့ ဒီကောင်တွေလည်း ခွေး အူသံကြီးကြားပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေကြတာကွဲ့။ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက် ဆိုရင် သူ့လက်ထဲက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးနဲ့ ခွေးအူသံ ကြားတဲ့ ဘက်ကို ချိန်ထားတာ တွေ့ရတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေ ခွေးနက်ကြီးကို မြင်ပုံမရဘူး မောင်တာတေရဲ့ ။ ဒီတော့မှ ကျုပ် တွေးမိ တာကွဲ့၊ သေခါနီးလူဆိုတာ ကံအနိမ့်ဆုံး အချိန်ကို ရောက်နေတာမို့လား ၊ အခု ကျုပ်ကလည်း သေခါနီး လူတစ်ယောက်လေ၊ ဒါကြောင့် နာနာ ဘာဝခွေးကြီးကို မြင်ရတာ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါ ဆိုရ င်တော့ ကျုပ်သေရတော့မှာ ပဲ လို့ လည်း ဆက်တွေးလိုက်မိတာ ပေါ့ကွ ယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရွာသားတွေကလည်း ခွေးအူသံကြီးကို ကြားကြရ ပုံပဲကွဲ့၊ ဒီလူတွေလည်း ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် ဖြစ်နေပုံပဲ။

‘ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး’

ခွေးနက်ကြီးက သူ့ခေါင်းကြီးကို အပေါ်မော့ပြီး အူနေလိုက်တာ အ သံနက်ကြီးကလည်း လိုဏ်သံကို ပါနေတာဟေ့။

‘ဟော...ဂျပန်စစ်ဗိုလ် လာပြီဟေ့’

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထနောင်းပင်တွေ အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ရွာသား

တစ်ယောက် ပြောသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေ ထိုင်နေရာက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ကြတယ်ကွဲ့။ ကျုပ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေတဲ့ လူတစ်စုကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ မီးအိမ်နှစ်လုံး ထွန်းပြီး ကိုင်လာတာကိုလည်း ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ တဖြည်းဖြည်း နီးနီး လာပြီး လူလုံး ကွဲလာတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို လက်မှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဒေါသတကြီး လျှောက်လာနေတာဟေ့၊ သူ့ဘေးမှာ မီးအိမ်တစ်လုံးစီ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်နဲ့ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ကို နှစ်ရက်လုံးလုံး စစ်ဆေးပေးခဲ့တဲ့ ဂျပန်စကားပြန် ဗမာကောင်ပါ ပါလာတယ်။ ကျုပ်တို့ နားကို ရောက်တော့ စကားပြန်ကောင်က ကျုပ်ကို ပြောတယ်ကွဲ့။

‘ထွန်းကြွယ်နဲ့ အောင်ညွန့် မင်းတို့ သတင်းကို မင်းတို့ ခိုအောင်းနေတဲ့ ရွာက လူတစ်ယောက်က အတိအကျ ပေးခဲ့လို့ ဂျပန်တပ်က သိထားပြီးသားပါ။ အခု ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောခိုင်းတယ်။ မင်းတို့ ရဲ့ ပင်မ တပ်စခန်း ချထားတဲ့ နေရာကို မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်တဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်တော့ လိုက်ပြရမှာ နော် ထွန်းကြွယ်’

‘ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး’

စကားပြန်ကောင်ရဲ့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ ခွေးနက်ကြီးက ထပြီးအူလိုက်တယ်ဟေ့။

ဂျပန်စကားပြန်ရော စစ်ဗိုလ်ရော အားလုံး လန့်သွားကြတယ်။ ကျုပ်မြင်နေရတဲ့ ခွေးနက်ကြီးက အုတ်ဂူကြီးကြီး တစ်လုံး ပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်တယ်ကွဲ့။

‘ဟာ...ဟိုမှာ ခွေးနက်ကြီး၊ ခွေးနက်ကြီး၊ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဒါ သရဲခွေးကြီး ထင်တယ်၊ ဟေ့ ကောင်တွေ ငါတို့ ပြေးမှ ထင်တယ်’

‘ပြေးရင် နင့်ပထွေးတွေက သေနတ်နဲ့ ပစ်မှာ ပေါ့၊ ငတုံးရဲ့ ’

ကျင်းတူးတဲ့ ကောင်တွေ ဆီက ထွက်လာတဲ့ အသံတွေကဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ။ ဒီခွေးနက်ကြီးကို ကျုပ်ကတော့ မြင်နေတာ ကြာပြီပေါ့ကွယ်။ ခုမှ တခြားလူတွေ မြင်ကြတာဖြစ်မယ်ကွဲ့၊ ဂျပန်စကားပြန်ကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဂူပေါ်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေတဲ့ ခွေးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေနေရောဟေ့၊ ဂျပန် စစ်သားတွေရော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရော ခွေးနက်ကြီးကို ကောင်းကောင်း မြင်သွားကြပြီဟေ့။

ခဏနေတော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က လုပ်စရာကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်မှ ပဲလို့ တွေးပုံရတယ်ကွဲ့၊ သူ့လူတွေကို ဂျပန်လို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဂျပန်စစ်သားတွေက ကျုပ်တို့ ဘေးမှာ ဝိုင်းပြီး နေရာယူ လိုက်ကြတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အောင်ညွန့်ဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်ကွဲ့၊ အောင်ညွန့်ကို အရင်သတ်မှာ ပေါ့လေ၊ ကျုပ်က ခေါင်းငုံ့ထားရင်းနဲ့ အောင်ညွန့်ကို စောင်းကြည့်နေလိုက်တယ်။ မီးအိမ်ပြတဲ့ ဂျပန်က မီးအိမ်ကို မြှောက်ပြထားတယ်၊ မီးရောင်က အောင်ညွန့် တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ကို ကျနေတယ်။ ပြီးတော့ အောင်ညွန့်ရှေ့က မြေကျင်းပေါ်မှာ လင်းနေတယ်။

‘ချွမ်’

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သူ့ဓားရှည်ကြီးကို ချွမ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား’

ဂူပေါ်မှာ မားမားကြီးရပ်နေတဲ့ ခွေးနက်ကြီးဆီက အူတဲ့ အသံ ထွက်
မလာတော့ဘဲ မာန်ဖီတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတယ်။ ဂျပန်စစ်သားတွေ
က အလန့်တကြားနဲ့ ခွေးနက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
ကတော့ ဘာကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
အောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ဓားရှည်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မြှောက်လိုက်တ
ယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ မျက်မှန်က အရောင်တလက်
လက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်လေးမှာ ပဲ...

‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား မဖဲဝါတဲ့ ဟေ့၊ သင်္ချိုင်း ပိုင် မဖဲဝါ ဆို
တာ ငါ့ဟဲ့၊ ငါ၊ ငါ’

ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီအသံကြီး ကြားလိုက်တာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထ
သွားလိုက်တာ မောင်တာတေရယ်၊ ပြောလိုက်တာ တော့ အောင်ညွန့်
ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသံက အောင်ညွန့် အသံ မဟုတ်ဘဲ မိန်းမအ
သံကြီး ဖြစ်နေတာကွ။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား၊ ဂီး’

ခွေးနက်ကြီးကလည်း မာန်ဖီ၊ မဖဲဝါရဲ့ ကြိုးဝါးသံကြီး ကလည်း ဟိ
န်းထွက်နေတာကွဲ့။ ကျုပ် ကြည့်လိုက်တော့...

ဟာ၊ အောင်ညွန့် မဟုတ်တော့ဘူးဟေ့။ အောင်ညွန့်နေရာ မှာ ထဘီ
ရင်ရှားနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချထားတဲ့ မဖဲဝါကြီး ဖြစ်နေပါရောလား။
အရပ်ကြီးကလည်း တော်တော်ရှည်တာကွဲ့၊ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း
ရဲတောက်နေတာဟေ့၊ အောင်ညွန့်ကို တုပ်တဲ့ လက်ပြန်ကြိုးက သူ့ကိုတု
ပ်လို့ ။

‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ခုတ် လိုက်လေ၊ ခုတ်လိုက်၊ ဟား၊ ဟား၊
ဟား၊ ဟား’

ဂျပန်ဗိုလ်ကို မျက်လုံးနီနီကြီးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ ဂျပန် ဗိုလ်လည်း
ဓားကြီးမြှောက်ရက်နဲ့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာဟေ့။

‘ထောင်း’

‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား’

ဟာ မဲဝါလက်မှာ ချည်ထားတဲ့ လက်ပြန်ကြိုးကြီး ထောင်းခနဲ ပြ
တ်ထွက်သွားရောဟေ့။ မဲဝါက ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ဆတ်ခနဲ မတ်တ
တ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်လည်း ချာခနဲ လှည့်ပြေးတော့တာပဲ
မောင်တာတေရေ။ စစ်ဗိုလ်လည်း ပြေးရော စစ်သားတွေလည်း ပြေး
တော့တာပေါ့ကွာ။ ဂျပန်တွေ ပြေးတာလည်း တွေ့ရော စောစောကတ
ည်းက ပြေးချင်နေတဲ့ ကျင်းတူးတဲ့ လူတွေလည်း ပြေးတော့တာပေါ့ကွာ
။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား’

ခွေးနက်ကြီးက ဂူပေါ်ကနေ လွှားခနဲ ခုန်ပြီး ဂျပန်တွေ နောက်ကို
လိုက်ရောဟေ့။ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေက သူတို့ သေန
တ်တွေကို မောင်းထိုးပြီး ခွေးနက်ကြီးကို ပစ်တဲ့ လူကပစ်၊ မဲဝါကို ပစ်
တဲ့ လူက ပစ်ကြရောဟေ့။

‘ချောက်’

‘ချောက်’

‘ချောက်’

ဟာ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာ မောင်တာတေရယ်။ ဂျပန်တွေရဲ့ သေန
နတ်တွေ တစ်လက်မှ ကျည်မထွက်ဘူးကွဲ့။ ‘ချောက်ခနဲ’ပဲ မြည်ကုန်တာ

။ ဒီမှာ တင် ဂျပန်တွေလည်း နောက်လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ပြေးတော့ တာဟေ့။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး’

‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား’

ခွေးနက်ကြီးရဲ့ မာန်ဖီသံရယ်၊ မဲဝါကြီး တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ် တဲ့ အသံရယ်က အမှောင်ထုကြီးကို လွှမ်းသွားရောဟေ့။ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးနေတဲ့ ဂျပန်တွေကို လိုက်ကြည့်နေရာကနေ မဲဝါကို ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

ဟာ မဲဝါ မဟုတ်တော့ဘူး မောင်တာတေရေ၊ အောင်ညွန့်၊ အောင် ညွန့်၊ ကျင်းစပ်မှာ ငူငူကြီး ရပ်နေတယ်။ ခွေးနက်ကြီး လည်း ပျောက်သွားပြီကွဲ့။ ဒီတော့မှ သတိလစ်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အောင်ညွန့်ကို ကျုပ် ပခုံးနဲ့ တိုက်ပြီး သတိပေးရတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်က လက်ပြန်ကြိုး တုပ်လျက်ကြီးလေ။ အောင်ညွန့်ကတော့ ကြိုးမရှိတော့ဘူးကွဲ့။

‘အောင်ညွန့်၊ အောင်ညွန့်၊ ရဲဘော်အောင်ညွန့်’

‘ဗျာ၊ ဆရာ’

ဒီတော့မှ အောင်ညွန့် သတိရတာလာဟေ့။ သတိရတာနဲ့ ကျုပ်လက် ကကြိုးကို ကပျာကယာ ဖြေပေးတယ်။

‘ဆရာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာတုံး’

အောင်ညွန့်က ဘာမှ မသိလိုက်ဘူးကွဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်သွား တယ်ဆို တာ ကျုပ်ပဲ မြင်လိုက်ရတာလေ။

‘အောင်ညွန့် ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ လာ လာ၊

မြန်မြန်ပြေးကြစို့'

ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လည်း ကြယ်ရောင်လေးကို အားပြုပြီး သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးကြရ တော့တာပေါ့ကွယ်။ အရင်ခို အောင်းနေတဲ့ ရွာမှာ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး လေကွယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဝှက်ထားတဲ့ လက်နက်တွေ ယူပြီး ညတွင်းချင်း ကျုပ်တို့ ရဲ့ တပ် လျှို့ဝှက်စခန်း ချတဲ့ နေရာကို အရောက် သွားခဲ့ရတာပေါ့ မောင်တာတေရယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်ကြားတာက ကျုပ်တို့ ကိုဖမ်းပြီး သတ်ဖို့ လုပ်တဲ့ ဂျပန်တပ်ခွဲလည်း ညတွင်းချင်း ပြောင်းပြေး သွားတယ်တဲ့ ဟေ့၊ ဒီကောင်တွေလည်း မဖဲဝါနဲ့ ခွေးနက်ကြီးကို တော်တော် ကြောက်သွားကြပုံပဲ ဟေ့"

"ဟာ...ဘိုးရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ဘိုးကြုံတွေ့ရတာကို စိတ်ဝင်စားလိုက်တာဗျာ၊ ဘိုးအစား ကြောက်လိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ"

"အေးကွယ်၊ အသက်တစ်ရာ မနေရ၊ အမှုတစ်ရာ တွေ့ရဆိုသလိုပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ နောက်တော့ ဘိုးရော အောင်ညွန့်ရော ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ ဆက်ပြီးပါကြရတာပေါ့လေ။ အောင်ညွန့်ကတော့ သူပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲကွယ်၊ ဂျပန် တော်လှန်ရေးမှာ ဂျပန်တွေကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံကို တိုက်တော့တာပဲဟေ့၊ အောင်ညွန့်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်တဲ့ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်း စာရွက်တောင် ရှိသကဲ့။ သူရော ကျုပ်ရော အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့်မှ တပ်ထဲက ပင်စင်ယူခဲ့ကြတာ။ ကျုပ်ရော အောင်ညွန့်ရော တပ်ထဲမှာ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်က ဗိုလ်ကြီးထွန်းကြွယ်၊ သူက ဗိုလ်ကြီး အောင်ညွန့်ပေါ့"

"နေပါဦး ဘိုးရဲ့ ၊ ဘိုးနဲ့ မဖဲဝါနဲ့ နောက်ထပ် ဆုံကြသေးလား"

ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မေးကြည့်တာဗျာ။ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ခေါ

င်းလေးကို ခါလိုက်ပြီးမှ ...

"မဆုံတော့ပါဘူး မောင်တာတေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မဖဲဝါကို မကြာမကြာ သတိရပါတယ်ကွယ်၊ မဖဲဝါက ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မကြီးလေကွယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးရယ်၊ နို့နေပါဦး ဘိုးရဲ့ ၊ ဘိုး အခု ကျုပ်ဆီကို လာတဲ့ အကြောင်းက ဘယ်လိုများ ..."

ကျုပ်စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို လက်ကာပြတယ်ဗျ။

"ဒီလို မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဘိုး ကလောမှာ တောင်ဘက်ဝိုင်းက မောင်စုနဲ့ တွေ့တော့ မောင်တာတေနဲ့ မဖဲဝါ အဆက်အသွယ် ရှိတဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်ရတယ်၊ မောင်တာတေက မဖဲဝါကို ပင့်လို့ ရတဲ့ အကြောင်းလည်း ဘိုး သိလိုက်ရတယ်။ ဒီမှာ တင် ဘိုးစိတ်ထဲမှာ ဆန္ဒတစ်ခု ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်လာတော့ တာပါပဲကွယ်"

"ဗျာ၊ ဘယ်လိုဆန္ဒတုံး ဘိုးရဲ့ "

"ဒီလို မောင်တာတေရယ်၊ ဘိုးက အသက်လည်း ခုနစ်ဆယ်နား နီးလာပြီလေကွယ်၊ ဘိုး မသေခင်မှာ ဘိုးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ မဖဲဝါကို တစ်ခါလောက် တွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘိုးပါးစပ်က ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်တယ်ကွယ်၊ အဲဒီလိုပြောလိုက်ရရင် ဘိုး ဒီဘဝအတွက် သေပျော်ပါပြီကွယ်"

"ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဖြစ်ပါတယ် ဘိုးရဲ့ ၊ ကျုပ် ကူညီပဲ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဘိုးအောင်ညွန့်ကို ဘာလို့ ခေါ်မလာတာတုံး ဘိုးရဲ့ "

"ဟာ... အောင်ညွန့် မရှိတော့ဘူး မောင်တာတေရဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်

က အောင်ညွန့် ဆုံးသွားပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ ဆုံးတာ ကွဲ့၊ ဘိုးတောင် သူ့အသုဘကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ သေးတယ်။ ဟာ အောင်ညွန့်သာ ရှိလို့ ကတော့ ဒီကိစ္စမျိုးကို မလိုက်ဘဲ ဘယ်ရှိပုံ၊ မတုံးကွယ်၊ သေချာပေါက်ကို လိုက်မှာကွဲ့။"

စောစောက ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတဲ့ ချစ်ညိုရဲ့ အဘ ဦးစိန်ညို ကျုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်ဗျ။

"မောင်တာတေ၊ မင်း ဘာလိုတုံး၊ မဖဲဝါကို ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ လိုသမျှ ဘိုးပေးမယ်"

ဘိုးစိန်ညို ပြောတာကို ကြားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က လက်ကာပြတယ်။

"နေပါဦး ငါ့ညီရာ၊ အစ်ကိုကြွယ် ပြောပါရစေ၊ အစ်ကိုက မဖဲဝါကြီးကို အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မကြီး အဖြစ်နဲ့ အစ်ကိုမသေခင် လာပြီး တွေ့တာပါကွာ၊ အစ်ကိုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မကြီးကို အစ်ကိုကြွယ်ပဲ ကျွေးမွေးပါရစေ ညီလေးရယ်"

ဘိုးစိန်ညိုက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်ဗျ။ ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲလေဗျ။

"တာတေ အတော်ပဲကွ၊ မနက်ဖြန်မနက် ဆိုရင် အမဲသားရမယ်၊ ချော်တွင်းကုန်းက ကိုလူဝကြီးတို့ အမဲပေးမယ် ပြောတယ်၊ ငါ မနက်စောစော လှည်းကောက်ပြီး သွားဝယ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်လောက် ဝယ်ရမယ်သာပြော"

ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"မောင်တာတေ ပြောသာပြော၊ ဘိုးကို အားမနာနဲ့ ၊ ဘိုးမှာ မဖဲဝါကို

ကျွေးချင်မွေးချင် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ လာခဲ့တာကွဲ့."

"ဘိုးရေ၊ မဖဲဝါကို အမဲသား နှစ်ပိဿာနဲ့ ဆန်တစ်ခွက် ချက်ကျွေးရ တယ် ဘိုးရဲ့ ၊ သုံးပိဿာဆိုရင် မဖဲဝါက သူ့ခွေးနက်ကျော်ကြီးကိုပါ ချ ကျွေးရောဗျ"

"ဟေ...ဟုတ်သားပဲ မောင်တာတေရယ်၊ ဘိုး အဲဒီခွေး နက်ကြီးကို မေ့နေတာကွယ်၊ အဲဒီကောင်ကြီး ကျေးဇူးလည်း ရှိပါပေတယ် မောင် တာတေရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်ကြီးကို ဂျပန်တွေ တော်တော်ကို ကြောက်သွားတာကွဲ့၊ ဒီကောင်ကြီး လိုက်ကိုက်တုန်းက အသက်လုပြေးကြတဲ့ ဂျပန်တွေကို ဘိုးမျက်စိထဲမှာ ခုထက်ထိကို မြင် နေတုန်းပါကွယ်၊ ဒီကောင်ကြီးကိုလည်း ကျွေးပေးပါ မောင်တာတေရ ယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ တို့ ကို မြင်အောင် ပြမှ မြင်ရတာနော်"

"ဟာ...ဘိုး ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ဗျ၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်း တာတေက မြ င်ရတယ် ဘိုးရဲ့ "

"ဟေ...ဟုတ်လား မောင်တာတေ"

"ဒီအတိုင်းမြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး ဘိုးရဲ့ ၊ ကျုပ်မှာ ဆရာ ကြီးတွေ ချီးမြှင့်ထားတဲ့ မျက်ကွင်းဆေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီမျက်ကွင်း ဆေးကို ပြန်ပြီးဖျက်တဲ့ ဆေးတောင့်လည်း ကျုပ်ကို ပေးထားခဲ့တာ ဘိုး ရဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က မြင်ရတာပါ"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့ကွယ်၊ ခွေးနက်ကြီးကို အမဲ သား ဘယ်လောက် ကျွေးမှာ တုံး"

"အစိမ်းတစ်ပိဿာ ကျွေးရင် ရပါပြီ ဘိုးရဲ့ "

"အေး အေး၊ ညကျတော့ ငါ့တူ မောင်ချစ်ညိုကို ဘိုးက လိုတဲ့ ငွေပေး

မကွဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးရဲ့ "

"ချစ်ညို အမဲသား ရလာရင် နှစ်ပိဿာတွဲကို မဖဲဝါအတွက် ချက်ကွာ
၊ တစ်ပိဿာတွဲကို ငှက်ပျောဖက်နဲ့ သေသေ ချာချာထုပ်ထားနော်၊ ကြော
င်တွေ ခွေးတွေ မစားစေနဲ့ ကြားလား"

"အေး အေး၊ စိတ်ချ တာတေ၊ ငါ သေသေချာချာ လုပ်ထားမယ်၊ မဖဲ
ဝါအတွက် ထမင်းက ဆန်ဘယ်လောက် ချက်တုံး"

"တစ်ခွက်ချက်လေကွာ"

"အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါတွေအတွက် ငါအားလုံး စီစဉ်ထားမ
ယ်၊ မင်း ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ၊ နောက်ထပ် ဘာလိုသေးတုံး၊ နတ်ကတော်
တစ်ယောက် ခေါ်ထားရဦးမှာ လား တာတေ"

"မလိုဘူး ချစ်ညို၊ ခေါ်မထားနဲ့ ၊ ငါ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မျက်ကွင်း
ဆေး ကွင်းပေးပြီး အမြင်ပြမှာ ၊ နားကိုလည်း လိမ်းပေး ပြီး ဒိဗ္ဗသောတ
မန္တန် ရွတ်ပေးမှာ ၊ ကိစ္စပြီးတော့မှ ဖျက်ဆေးနဲ့ ပြန်ဖျက်ပေးမယ်"

"ဪ...ဒီလိုဆေးကွင်းပေးလို့ ရသလားကွ တာတေရ"

"ဟာ...ချစ်ညိုကလည်း ဘိုးထွန်းကြွယ်က မဖဲဝါကို တစ်ခါမြင်ဖူးတ
ယ်လေကွာ၊ ဒါကြောင့် ပြလို့ ရတာကွ၊ ပြီးတော့ ဘိုး အဝေးကြီးက လာ
ခဲ့ရတဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်သွားစေချင်လို့ ပါ"

ကျုပ်ပြောတာကို ကြားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်ခမျာ ဝမ်းသာအားရ ဖြ
စ်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ အားလုံး စီစဉ်ပြီးတော့
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထနောင်းကုန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

နောက်နေ့ ညနေစောင်းတော့ ကျုပ် မီးလောင်ကုန်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ချစ်ညိုတို့ အိမ်ကို ရောက်တော့ ဘိုးစိန်ညိုတို့ မိသားစုက ကျုပ်ကို ညစာ အတင်း ကျွေးတော့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်က စားပြီးမှ လာတာပါဆိုလည်း မရဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ချစ်ညိုနဲ့ အတူတူ နည်းနည်း ထပ်စားလိုက်ရသေးတယ်။

ညရစ်နာရီကျော်တော့ ကျုပ်နဲ့ ချစ်ညို ထမင်းတောင်းပြင် ကြတယ်။ နက်ကျော်ကြီးအတွက် အမဲသားစိမ်းကို တောင်းလေးတစ်တောင်းနဲ့ သတ်သတ်ထည့်ရတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်က မထွက်ခင်မှာ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးသွေးပြီး ဘိုးထွန်းကြွယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကွင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နားနှစ်ဖက်ကို လိမ်းပေးပြီး ဒိဗ္ဗသောတမန္တန်ကို ရွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီဆေးက မျက်စိကိုကွင်းရင် ဂါထာရွတ်ဖို့ မလိုပေမဲ့ နားကို လိမ်းရင်တော့ ဒိဗ္ဗသောတ မန္တန် ရွတ်ပြီး လိမ်းရတာဗျ။ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို ဆေးကွင်းပေးပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း ဆေးကွင်းလိုက်တယ်။

ဘိုးစိန်ညိုပါ လိုက်တာဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ချစ်ညိုက တောင်းတစ်တောင်းစီ ထမ်းကြလို့ ပေါ့ဗျာ။ ဘိုးတော်ကြီး နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ နောက်က လိုက်လို့ ပေါ့။

မီးလောင်ကုန်း သင်္ချိုင်းထဲကိုရောက်တော့ ခပ်ကြီးကြီး ဂူတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်မယ်မ အသက်(၈၀)လို့ ရေးထားတဲ့ ဂူဗျ။ ကျုပ်က မဖဲဝါအတွက် ထမင်းဟင်းတွေ ထုပ်ယူလာတဲ့ ငှက်ပျောဖက်ကြီးကို ဂူပေ ၂၆၂၁ ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် မီးထွန်းပြီး ရေဖလားနဲ့ ရေတစ်ခွက် ချထားလိုက်တယ်။ ကျုပ်ထမ်းလာတဲ့ ထမင်းတောင်းထဲမှာ ပလတ်စတစ် ဂါလန်ပုံးနဲ့ ရေထည့်ပြီး ရေဖ

လား တစ်လုံး အမြဲ ပါနေကျလေဗျာ။

မဖဲဝါအတွက် ထမင်းပွဲပြင်ထားတဲ့ ဒေါ်မယ်မဂူဘေးမှာ ပဲ နက်ကျော်ကြီးအတွက် အမဲသားစိမ်း ထုပ်ကိုလည်း ဖြေပြီး ချထားလိုက် တယ်။

"ကဲ...ဘိုးတို့ ရေ၊ ကျုပ် မဖဲဝါကို ပင့်တော့မယ်ဗျို့။"

"အား၊ အား၊ အား၊ ဖြန်း၊ ဖြန်း၊ ဖြန်း၊ ဝေါ"

ဟာ သီချိုင်းကုန်းထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ကျီးတွေ ထပြီးပြုတာဗျို့။ ဒါကတော့ မဖဲဝါလာမယ့် သဘောပဲဗျို့။

"အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်ရူဝံအ တွင်း သီချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ ရောက်ရာအရပ်က ကြားသိပါစေ၊ ထနောင်း ကုန်းက ကျုပ်တာတေက မဖဲဝါကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်၊ စားပွဲသောက်ပွဲနဲ့ လည်း ကြိုလို့ ပါဗျာ၊ မဖဲဝါရဲ့ တပည့် လက်သား နက်ကျော်ကြီးနဲ့ တကွ အမြန်ကြွခဲ့ပါတော့ သီချိုင်းရှင်မ ကြီးဗျာ"

ကျုပ် ပင့်ဖိတ်လို့ စကားဆုံးတာနဲ့ ...

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး အူသံကို တန်းကြားရတော့တာပဲဗျို့။ ဘိုးထွန်းကြွ ယ်က ကျုပ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒိဗ္ဗ သောတ ဖွင့်ထားတာ လေဗျာ။ ဘိုးထွန်းကြွယ် ကြားပြီပေါ့။ ဘိုးစိန်ညိုနဲ့ ချစ်ညိုက ဘာမှ မကြားတော့ အုတ်ဂူကြီးကိုပဲ ကြည့် နေကြတာဗျို့။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ၊ ဂူး"

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး အူသံက တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီဗျို့။ ကျုပ်က ဘိုး

ထွန်းကြွယ်ကို ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တယ်။ ဟော လာပြီဗျို့။ အရပ်ကြီး ဆယ်ပေကျော်လောက်ရှိတဲ့ မဲဝါကြီးက သူ့ရဲ့ နဂိုရုပ်အတိုင်းပဲ ဂူတွေ ပေါ်က ရှုပ်ပြီး ရွေ့လာတာဗျို့။ ဆံပင်ဖားလျား၊ ထဘီရင်ရှားကြီးနဲ့ ဗျ။ မျက်လုံးကြီးတွေက ရဲတောက်ပြီး အကြမ်းပန်းကန်လုံး တွေလောက် ရှိ တာဗျို့။

ကျုပ်မြင်သလို ဘိုးထွန်းကြွယ်လည်း မြင်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘိုးထွန်းကြွယ်က အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်တောင် ဟနေလို့ ဗျ။ ဒါပေမဲ့ လွတ်သတ္တိ ကောင်းတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးပါဗျာ၊ နည်းနည်းမှ ကို ကြောက်တဲ့ ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။

မဲဝါက ဒူးခေါင်းကြီးတွေ ထောင်ပြီး ထမင်းပုံနဲ့ ဟင်းပုံကြီးကို တန်းစားတော့တာ ပဲဗျာ။ သီချိုင်းထဲက အစားအစာ မှန်သမျှ မဲဝါ ပိုင်တာပဲဗျာ။ စားပြီပေါ့။

နွားပေါက် တစ်ကောင်လောက်ရှိတဲ့ နက်ကျော်ကြီးကလည်း သူ့အတွက် ကျွေးထားတဲ့ အမဲသား စိမ်းတွေကို အားရပါးရ စားတော့တာပဲဗျာ။ မဲဝါက နက်ကျော်ကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်ဗျ။

"မောင်တာတေ၊ ကျုပ်တွေ့တဲ့ ခွေးနက်ကြီးက ဒီကောင်ထက် ကြီးတယ်ကွဲ့။"

" မဟုတ်ဘူး ဘိုး၊ ဒီကောင်ကြီးပဲ၊ ရန်သူနဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ တိုက်တော့ ခိုက်တော့မယ် ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးက နွားမတမ်း တစ်ကောင်လောက် ကြီးသွားတာ"

"ဪ...ဒီလိုလား၊ ဘိုးဖြင့် မဲဝါကိုရော နက်ကျော်ကြီးကိုရော ခုလို ကျွေးရတာ စိတ်ထဲ ကျေနပ်လိုက်တာကွယ်၊ ဘိုးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့"

တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးလေ သူတို့ ကို ဒီဘဝက ကျွတ်
စေချင် လွတ်စေချင်လိုက်တာ မောင်တာတေရယ်"

"သူတို့ ကျွတ်ဖို့ အချိန် မရောက်သေးဘူး ဘိုးရဲ့ ၊ ကျုပ် စိတ်ထင်
တော့ တော်တော်လိုသေးတယ် ထင်တယ်ဗျ"

"ဟာ...တာတေ၊ ထမင်းပုံကြီး၊ ထမင်းပုံကြီး၊ ဟာ အမဲသားဟင်း
တွေရောပဲ ကုန်သွားပြီကွ၊ ဟိုအမဲသား အစိမ်းတွေလည်း မရှိတော့ဘူး
ကွ"

ချစ်ညိုက လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ကျုပ်ကိုပြောတယ်ဗျ။ သူတို့ က မဖဲ
ဝါကိုရော ခွေးနက်ကြီးကိုပါ မတွေ့ကြရဘူးလေဗျ။

"ဟုတ်တယ် ချစ်ညို၊ ဘိုးထွန်းကြွယ်ရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ပြီပေါ့ ကွာ"

ဟော မဖဲဝါက စားလို့ ပြီးကာနီးမှာ ကျုပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
တယ်။ ကျုပ်က ချက်ချင်း ပြောလိုက်တယ်။

"မဖဲဝါ၊ မဖဲဝါကို အခု အစားအသောက် ကျွေးတာ ဟောဒီက ဘိုးထွန်း
ကြွယ် ကျွေးတာပါ၊ ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မျက်ကွင်းဆေး ကွင်း
ပေးထားတယ် မဖဲဝါ၊ သူ မဖဲဝါကို ပြောစရာစကားရှိလို့ ရှမ်းပြည်က
တောင် ဆင်းလာခဲ့တာပါ မဖဲဝါ၊ ခဏနားထောင်ပေးပါ
သချိုင်းရှင်မကြီးရယ်"

မဖဲဝါက ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မျက်လုံးနီကြီးတွေနဲ့ စိုက် ကြည့်နေတယ်။

"မဖဲဝါ၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်က ကျုပ်က ဂျပန်
တော်လှန်ရေး စစ်သား တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်တပည့် ရဲဘော်
အောင်ညွန့်ကို ဂျပန်တွေက ပြည်မြို့နားက ရွာလေး တစ်ရွာမှာ ဖမ်းပြီး

သတ်ဖို့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကျင်းတူးပြီး သတ်တော့မယ့် ဆဲ ဆဲမှာ မဖဲဝါနဲ့ ဟောဟိုက နက်ကျော်ကြီး ရောက် လာပြီး ကျုပ်တို့ ကို ကယ်ခဲ့လို့ ဂျပန်တွေ ထွက်ပြေးသွားပြီး ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် အသက် ဘေးက လွတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခုတော့ ကျုပ်တပည့် အောင်ညွန့်လည်း သေသွားပါပြီ။ မသေသေးတဲ့ ကျုပ်က အခုလို မဖဲဝါကို လာတွေ့ပြီး အ သက်ကယ်ခဲ့တဲ့ မဖဲဝါကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း လာပြောတာပါဗျာ ။

မဖဲဝါ ကျုပ်တို့ အသက်တွေကို ဂျပန်လက်ထဲက ကယ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျုပ်မဖဲဝါကို ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီ ကျေးဇူးအတွက် တစ် သက်လုံး မဖဲဝါကို ကျုပ် အမှတ်ရနေခဲ့တာပါ။"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။"

မဖဲဝါက တဟားဟားနဲ့ ရယ်တော့တာပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ဘိုးထွန်းကြွ ယ်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ထပ်ရယ်ပြ န်တယ်။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။"

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး။"

ဟော နက်ကျော်ကြီးကပါ အူလို့ ဗျာ။ မဖဲဝါက ကျုပ် ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ သူ ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောတာကို မှတ်မိတယ်လို့ ပြောတာဗျာ။

"ဘိုး မဖဲဝါက မှတ်မိသွားပြီတဲ့ "

"မဖဲဝါ၊ ကျုပ် တစ်သက်လုံး ပြုခဲ့သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို မဖဲ ဝါအတွက် အမျှပေးဝေပါတယ်။ မဖဲဝါ အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ သာရခေါ်ပါ မဖဲ

ဝါ"

မဖဲဝါက သာဓုမခေါ်ဘူးဗျ။ ဒီအတိုင်း မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ပဲ ကြည့်နေ တယ်။ ပြီးတာနဲ့ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားရောဗျို့။ ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ဂူတွေပေါ်ကနေ ရွှေပြီး ပြန်ထွက်သွားပြီဗျို့။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး"

နက်ကျော်ကြီးလည်း သူ့သခင်မနောက်ကနေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပါသွား ရောဗျ။

"မောင်တာတေ၊ ဘိုး အမျှဝေတာကို မဖဲဝါက သာဓု မခေါ်ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် ဘိုး၊ မဖဲဝါ သာဓု မခေါ်နိုင်သေးဘူး ဘိုးရဲ့ "

ကျုပ်ပြောတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က စိတ်မကောင်းဘူးဗျ။

"မောင်တာတေရယ်၊ ဘိုးလိုအင်ဆန္ဒတော့ မောင်တာတေ ကူညီလို့ ပြည့်သွားပါပြီကွယ်၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ရင် ဘိုးလည်း ရှမ်းပြ ည်ကို ပြန်တော့မယ်ကွယ်၊ ကလေးကို ရောက်ရင် ဘိုးဆီကို ဝင်ဖြစ် အောင် ဝင်ပါ မောင်တာတေရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး"

အဲဒီညက သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်တွန်တော့မှ ထနောင်းကုန်းကို ကျုပ် ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်ဗျ။

တာတေ
